

Sayın Belediye Başkanım Alper Taşdelen, Dil Derneği Başkanı Sayın Sevgi Özel, değerli konuklar, dedemin dostları, Türkçe sevdalıları ve sevgili ailem,

Duyurularda bu akşam konuşacağı bildirilen kuzenim Deniz'in engeli çıkınca Emin Özdemir'in ailesi adına konuşma görevi benim oldu. Ailemizin biricik kızı Deniz kadar dokunaklı konuşmak ve dedeme yaraşır bir konuşma yapmak kolay değil. Konuşma metnini dedeme denetletme şansım da yoktu. Bu nedenle çok heyecanlıyım. Hatam olursa bağışlayın.

Dedemizi kaybedeli 2 yıl oldu. Aradan geçen zaman acıyı biraz olsun dindirse de ne dedemize olan sevgimiz, ne de dedemize duyduğumuz özlem azaldı. Yaşamımın 17 yılında iz bırakmış bir insanın yokluğuna alışmak hiç kolay değil. Dedemizin yokluğuna alışmaya çalışmak hem benim, hem de kardeşim Erdem, kuzenlerim Doruk ve Deniz için sevgi dolu bir dedenin, içinizden gelen her şeyi paylaşabileceğiniz bir dostun, her zaman için sizin iyiliğinizi isteyen, sizi bu yolda yönlendiren bir öğretmenin yokluğuna alışmak demektir. Rehberimizin aramızdan ayrılışından duyduğumuz acının belki de tek avantajı, onu biraz olsun tanıyabilmiş olmak, onun bize duyduğu sevgiyi, verdiği değeri hissedebilmek ve onun rehberliğinden yararlanmış olmak... Böyle bir dedeye sahip olacak kadar şanslı torunlar olmamız, ondan uzak oluşumuzun yarattığı acıyı biraz olsun bastırmamızı sağlıyor.

Kayıplarımızın, özelemlerimizin ardından geçmişini anımsamak için resimlere, bize anılarımızı anımsatacak eşyalara gerek duyarız. Bunlara baktıkça eski günleri anımsar, mutlu oluruz. Biz, Emin Özdemir'in torunları ve ailesi olarak bu konuda birçok insana göre daha şanslıyız. Bizim için dedemizi anımsamak, onunla konuşabilmek için kitaplığın rafına uzanmamız, yazdıklarına göz gezdirmemiz yetiyor. Onun herhangi bir kitabını elimize aldığımızda odada onun sesi belirliyor, eski günler canlanıyor. Doruk dedeme yazısını düzelttiriyor, sorular soruyor; Erdem dedemin sırtına atlıyor, çalışmayı bırakmaları için elinden geleni yapıyor; ben dedemle spora çok zaman ayırmam konusunda tartışıyorum; Deniz ise Doruk'la dedemin bu kadar çok çalışmasından yakınıyor. Anneannem, annem, babam, teyzem ve eniştemin de bir parçası olduğu bu bütünlüğü, sevgi ve içtenlik dolu aile ortamını yeniden anımsıyor, onun sıcaklığını duyuyoruz. Yazıdan başımızı kaldırdığımızda ise dedemizin artık aramızda olmadığını anımsıyor, hüznün ve özlemle doluyoruz.

Bu sıcak ortamın içindeyken ona öylesine bağlanmış, öylesine alışmıştık ki sonsuza kadar böyle kalacağını düşündük. Ayrılık olasılığı aklımızın ucundan bile geçmemişti. Bu yüzden, bu birliğin çekirdeği aramızdan ayrıldığında hazırlıksız yakalandık ve bütün dünyamız sarsıldı. Dedemin yokluğunda kardeşim ve kuzenlerimle geçirdiğimiz süreci böyle açıklayabilirim. Yaşadığım üzüntünün yanı sıra, çekirdeğimizin yokluğunda bütünlüğümüzü koruyamayacağımızdan korkuyordum. Kuzenlerim ve kardeşimin de benzer korkuları olduğunu biliyorum ancak zaman geçtikçe endişelerimin yersiz olduğunu anladım. Yıllar boyunca sevgi dolu dede rolünü üstlenerek ailenin bütünlüğü için canla başla çabalayan Emin Özdemir, aramızdan ayrıldıktan sonra da varlığını hissettirmeyi başardı. Sevgi dolu dedemiz, bu kez de ne kadar büyük bir öğretmen olduğunu, ailesine aşıladığı beraberlik bilinciyle gösterdi. Belki onu hiç dersliklerde, okul sıralarında dinleyemedik ama o, biz farkına bile varmadan derslerin belki de en önemlisini kişiliğimize işlemişti.

Bu bilinç elbette ki kağıt kalemle, sınavlarla öğretilemiyor, geliştirilemiyor. Bu bilincin temelinde sevgi olmalı, sürekli ve yoğun bir sevgi... Torunlarını kırmamak için, hastayken bile okullarında söyleşilere katılacak kadar; torununun moralinin bozuk olduğunu bildiği için, sahada olan bitene dair hiçbir şey bilmeseydi bile torununun maçına gidecek kadar; hiç ilgisini çekmemesine karşın, sırf torunu mutlu olsun diye Deniz'in hayran olduğu Kıvanç Tatlıtuğ'un dizilerini izleyecek kadar; hastalığının en

ağır günlerinde bile torunlarının gösterilerine, dinletilerine gelmek için var gücüyle  abalayacak kadar yoğun bir sevgi...

Bunlar, Emin  zdemir'in üzerimize yoğunlaştırdığı sevginin sadece birkaç  rneği. Bu sevgi sarmalının bir sonucudur ki dedemiz, bizim yaşamımızda hep çok önemli oldu. Dedemizle kalabalık Pazar kahvaltıları bizler için vazgeçilemeyen bir etkinlikti. Dedemizle beraber olmak için, ailemizle zaman geçirmek için arkadaşlarımızla olan programlarımızı iptal ettiğimiz zamanlar olmuştur. Arkadaşlarımızın tatil çağrılarını kabul etmedik, çünkü dedem Ayvalık'taydı, iki aydır bizim gelişimiz için gün sayıyordu.

Böylesine kuvvetli bir bağ yaşamımızın kalanı boyunca unutamayacağımız anıların kaynağı oldu. Ayvalık'taki balkonda dört torun kitap okuduğumuz, dedemin "mutluluğun resmi" olarak adlandırdığı tablo; dedemle Ayvalık'ta yaptığımız yürüyüşler; dedemin, ondan hiç beklenmeyecek şekilde, bizimle suda güreşmesi; ve hiçbir zaman, hiçbir dediğimize karşı çıkmaması, her zaman varını yoğunu bizi mutlu etmeye adanması...

Bizim çok sevdiğimiz dedemizin adının böylesine değerli bir ödülle yaşatılması ailemiz için büyük bir onur. Konuşmamı sonlandırmadan önce bu ödülün ve törenin gerçekleşmesinde emeği olan kişilere teşekkür etmek istiyorum. Dil Derneği Başkanı Sevgi  zel'e, törenin yapılabilmesindeki katkılarından dolayı Sayın Alper Taşdelen'e, Dil Derneği çalışanlarına, ödül töreninde yer alanlara, seçici kurul üyelerine ve ödül için başvurmuş olan bütün değerli gazetecilere ailem adına çok teşekkür ederim. Seçici kurul üyelerinin seçim yaparken zorlandıklarına eminim. Seçici kurulun bir  yesi olarak annemin bir kitabı diğerlerinden ayırmakta, karar vermekte ne kadar zorlandığına tanık oldum. Ödülün kazananı "Metastaz" yapıtının yazarları Barış Terkoğlu ve Barış Pehlivan'ı da kutlamak isterim.

Eminim ki dedem bugünkü töreni izliyor, bu kadar başarılı yapıtların, adına verilen ödüle başvurduğunu görüyor olsaydı, gurur duyar, yüzü aydınlanır, gözlerinin içi gülerdi. Umalım ki dedem, bir yerlerden bizi izliyor olsun, bu törenin güzelliğine tanık olsun. Hepinize teşekkür ediyor ve iyi akşamlar diliyorum.